

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/82/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2713202751
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2713202751.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudcov: JUDr. Janka Benkovičová a Mgr. Matúš Staríček, v právnej veci žalobcu: M. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. XXXX/XX, C., zastúpený: Mgr. Tomáš Kováč, advokát so sídlom Mýtna 42, Bratislava, proti žalovanému: Trnavský samosprávny kraj, so sídlom Starohájska 10, Trnava, IČO: 37 836 901, o zaplatenie odplaty za zriadenie zákonného vecného bremena, o určenie, že žalobcovi patrí právo na vydanie náhrady za zriadené vecné bremeno, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 20. apríla 2021 č. k. 3C/127/2013-500, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.

II. Žalovanému sa voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti zaplatenia úroku z omeškania vo výške 0,025% denne zo sumy 2,13 eur za každý začatý kalendárny deň omeškania od 12.09.2014 do zaplatenia zastavil, výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil apl. § 1 ods. 1, § 4 ods. 1, 2 Zák. č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 460, § 100, § 101 Občianskeho zákonníka (ďalej iba „OZ“), vecne tým, že vzhľadom na to, že žalobca využil svoje dispozičné právo a podanú žalobu vzal čiastočne späť, súd v zmysle § 145 ods. 2 CSP konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 0,025% denne zo sumy 2,13 eur za každý začatý kalendárny deň omeškania od 12.09.2014 do zaplatenia zastavil (výrok I. rozsudku). Žalovaný s čiastočným späťvzatím žaloby súhlasil (pojednávanie dňa 20.04.2021) a vzhľadom na čiastočné späťvzatie (zastavenie konania) tak predmetom posúdenia súdom bol nárok žalobcu na zaplatenie sumy 3.444,21 eur (za obdobie od 08.04.2010 do 11.09.2014) spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,025% denne zo sumy 2,13 eur za každý začatý kalendárny deň omeškania od 8.4.2010 do 11.09.2014.

2. Súd po vrátení veci (odvolacím súdom) na ďalšie konanie a nové rozhodnutie nariadil na prejednanie veci samej pojednávanie, pričom žalovaný predložil súdu ako i žalujúcej strane pred pojednávaním na založenie do spisu vyjadrenie zo dňa 19.04.2021, v ktorom opätovne vzniesol námietku premlčania, ktorú podporil poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/17/2019 zo dňa 30.11.2020, v zmysle ktorého obmedzenie vlastníckeho práva v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. patrí k zákonným vecným bremenám, pričom náhrada za toto vecné bremeno je jednorazovou náhradou. Podľa žalovaného sa tak nárok na náhradu za zriadenie vecného bremena premlčal uplynutím dňa 1.7.2012, keď počiatok plynutia tejto lehoty je určený nadobudnutím účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z.,

t. j. 01.07.2009. V ostatnej časti vyjadrenia žalovaný namietal (ne)primeranosť žalobcom požadovanej náhrady.

3. Súd po vyvolaní veci (20.04.2021) zistil, že sa nedostavil zástupca žalobcu, no dostavil sa (bez predvolania) žalobca, ktorý žiadal ospravedlniť neprítomnosť jeho zástupcu z dôvodu práceneschopnosti. Uvedenú skutočnosť žalobca nepreukázal žiadnym dokladom. Žalobca nemal výhrady voči uskutočneniu pojednávania pre neprítomnosť jeho zástupcu. Dostavil sa aj žalovaný, lehota na prípravu pojednávania bola u predvolaných subjektov (zástupcu žalobcu i žalovaného) v zmysle § 178 ods. 2 CSP zachovaná, predvolanie im bolo doručené riadne a včas. Žalobca požiadal o odročenie pojednávania však z toho dôvodu, že až na pojednávaní mu bolo doručené podanie žalovaného (z 19.04.2021), ktoré okrem vznesenej námietky premlčania obsahuje i rôzne výpočty, ku ktorým sa nevie pre krátkosť času vyjadriť. Žalovaný k tomu uviedol, že jeho podanie bolo len reakciou na podanie žalujúcej strany, ktoré mu bolo doručené 15.4.2021, pričom pri výpočtoch vychádzali z odborného stanoviska predloženého žalobcom, ktoré je už súčasťou spisu. Súd posúdil žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania a dospel k záveru, že dôvody na odročenie pojednávania v zmysle § 183 ods. 1 CSP tu dané neboli, nakoľko obsahom podania žalovaného zo dňa 19.04.2021 bola námietka premlčania, ktorá bola už žalovaným v konaní v minulosti písomne (č.l. 114) vznesená a ku ktorej sa aj žalobca taktiež písomne (č.l. 132) vyjadril. Čo sa týka zvyšnej časti podania žalovaného, táto vychádzala z odborného stanoviska č. 29/2018 predloženého žalobcom, ktoré je už súčasťou spisu od 11.09.2018 (č.l. 201). Navyše rozsah vyjadrenia žalovaného nebol podľa súdu neprimeraným, nevylučoval s prihliadnutím na vedomosť žalobcu o obsahu odborného stanoviska zaujať k nemu postoj. Navyše podľa súdu, ak by sa žalovaná strana odvolávala na predmetné odborné stanovisko v rámci vyjadrenia na pojednávaní, dôvod na odročenie by to nezakladalo. Súd preto vo veci ďalej konal.

4. Po vykonanom dokazovaní a ním zisteného skutkového stavu súd dospel k právnomu záveru, že žalobe žalobcu (po jej čiastočnom späťvzati a zastavení konania) nie je možné vyhovieť, a to vzhľadom na opakovane vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného, ktorú súd vyhodnotil ako dôvodnú. Z listinných dôkazov (výpisy LV č. XXXX a XXXX) vyplýva, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom (o veľkosti podielu 1/9) predmetných nehnuteľností tak ako ich špecifikoval v žalobe. Medzi stranami to nebolo sporným, ani to, že žalovaný je vlastníkom cesty III/5007, stavby, umiestnenej na nehnuteľnostiach sčasti patriacich žalobcovi. Z uvedeného dôvodu nebol dôvod na dokazovanie v širšom rozsahu. V danom spore bol daný dôvod na postup - právne posúdenie sporu v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z., čo strany taktiež nenamietali. Medzi stranami sporu bolo sporným, a to tvorilo vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovaným v tomto štádiu podstatu tohto sporu, či náhrada požadovaná žalobcom za obmedzenie jeho (spolu)vlastníckeho práva pri zriadení zákonného vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 má charakter jednorazovej náhrady, alebo opakovanej. Súd poukazujúc aj na predloženú argumentáciu žalovaného, v rámci ktorej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/17/2019 zo dňa 30.11.2020, prihliadnúc pritom na čl. 2 ods. 2 CSP, podľa ktorého právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, vychádzajúc práve z obsahu rozhodnutia (právneho názoru) Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/17/2019 zo dňa 30.11.2020 ako najvyššej súdnej autority, posúdil vznesenú námietku premlčania za dôvodnú.

5. Ako vyplýva z obsahu rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/17/2019 zo dňa 30.11.2020, právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. vzniká „ex lege“ jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona. Ide pritom o ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (k tomu aj NS SR sp. zn. 3Cdo/49/2014, 2Cdo/194/2019, ÚS SR - I. ÚS 474/2013, IV. ÚS 227/2012, PL. ÚS 42/2015).

6. Podľa ust. § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. vzniká vlastníkovi pozemku, t.j. v danom prípade žalobcovi, povinnosť strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, pričom finančná náhrada za vznik vecného bremena, resp. obmedzenie vlastníckeho práva je jednorazovou, preto vlastníci pozemkov zaťažených vecným bremenom zriadeným zákonom č. 66/2009 Z.z. si mohli uplatniť náhradu za uvedené vecné bremeno (ako majetkové právo), avšak len v zákonom stanovenej lehote troch rokov (§ 101 Občianskeho zákonníka) od nadobudnutia účinnosti práve zákona č. 66/2009 Z.z., ktorého titulom vzniklo vecné bremeno, t.j. od 01.07.2009. Táto lehota teda uplynula dňa 1.7.2012. Žaloba žalobcu bola podaná po uplynutí tejto lehoty, a to dňa 16.04.2013. U žalobcu bola splnenou len tá z podmienok, že bol ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z., t.j. k 01.07.2009 vlastníkom zaťaženého pozemku. Súd

prítom vychádzal z ust. § 460 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa dedičstvo nadobúda smrťou poručiťľa, čo v danom prípade bolo dňa XX.XX.XXXX (č.l. 40). Deň smrti poručiťľa je rozhodujúcou skutočnosťou pre prechod práv a povinností, ktoré sú predmetom dedičstva. Rozhodnutie súdu, ktorým potvrdí nadobudnutie dedičstva alebo schváli dohodu dedičov o vyporiadaní dedičstva, len deklaruje to, čo už nastalo smrťou poručiťľa. Vzhľadom na vyššie uvedené právne posúdenie súd preto žalobu ako premlčanú zamietol (výrok II.), a to bez toho, aby sa zaoberal samotným meritom sporu (vzhľadom na hospodárnosť konania).

7. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol aj bez návrhu (§ 262 ods. 1 CSP) tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100% (výrok III.), pričom postupoval v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP - čo do zastavenia konanie pre čiastočné späťvzatie žaloby žalobcom podľa bodu 12. a 16. tohto odôvodnenia, nakoľko z čiastočného späťvzatia žaloby nevyplývalo, že by bolo uskutočnené v dôsledku správania sa žalovaného, jeho zavinením, čo možno považovať za neúspech žalobcu, keďže v zmysle § 256 ods. 1 CSP pre procesné zavinenie tohto čiastočného zastavenia žalobcom, patrí náhrada trov konania žalovanému a vo zvyšnej časti bola žaloba žalobcu ako nedôvodná zamietnutá (úspech žalovaného). Súd v zmysle § 262 ods. 1 CSP rozhodol len o nároku na náhradu trov konania, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

8. Rozsudok napadol riadnym a včasným odvolaním žalobca, s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Podľa jeho názoru má žalobca zákonný nárok na odplatu (náhradu) voči žalovanému. V zmysle ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky (ďalej len ako „zákon č. 66/2009 Z. z.“) vzniklo na predmetnom pozemku, v rozsahu zastavanej časti pod cestou, ktorý je vo výlučnom vlastníctve žalobcu, zákonné vecné bremeno.

9. K uloženiu povinnosti na zaplatenie odplaty za zriadenie zákonného vecného bremena je právny základ v Ústave Slovenskej republiky aj vo všeobecne záväzných právnych predpisoch nižšej právnej sily. Poukázal na čl. 20 Ústavy SR a § 128 ods. 2 OZ. Rozporuje právne posúdenie veci súdom prvej inštancie o tom, že náhrada za vecné bremeno má byť jednorazového charakteru, že nárok na túto náhradu vznikol ku dňu 01.07.2009 a že týmto dňom začala plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorá sa skončila vlastníckovi pozemku dňa 01.07.2012. Okresný súd Skalica ako súd prvej inštancie sa pri skúmaní žalovaným vnesenej námietky premlčania mal zaoberať touto otázkou vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu na náhradu za zriadenie vecného bremena počas doby trvania dočasného obmedzenia vlastníckeho práva. Žalobca sa v predmetnom súdnom konaní nedomáhal jednorazovej odplaty (náhrady) za zriadenie zákonného vecného bremena.

10. K právnenému záveru súdu prvej inštancie o údajnej výlučnosti jednorazovej odplaty (náhrady) za zriadenie zákonného vecného bremena a údajne dôvodnosti žalovaným vnesenej námietky premlčania nároku žalobcu uvádza žalobca nasledovné: V tejto právnej veci ide o časovo obmedzené trvanie obmedzenia vlastníckeho práva žalobcu. Zákonné vecné bremeno zriadené zákonom č. 66/2009 Z. z. je totiž zriadené na dobu určitú, nie na dobu neurčitú, a to do doby vykonania pozemkových úprav (podľa ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z.).

11. Zákon č. 66/2009 Z. z. predpokladá, že ide len o dočasné usporiadanie práv medzi vlastníkom stavby a vlastníkom pozemku. Obmedzenie vlastníckeho práva žalobcu teda nemôže byť chápané ako časovo neobmedzené. Z uvedeného dôvodu nemožno dospieť k záveru, že žalobcovi patrí len jednorazová odplata (náhrada) za zriadenie zákonného vecného bremena, ako to tvrdí odvolací súd.

12. Žalobca má nárok na priznanie primeranej tzv. opakovanej náhrady za obdobie časovo obmedzeného (t. j. dočasného) trvania obmedzenia jeho vlastníckeho práva. Nakoľko na základe vyššie uvedených skutočností má žalobca právo na priznanie primeranej tzv. opakovanej náhrady za obdobie časovo obmedzeného (t. j. dočasného) trvania obmedzenia jeho vlastníckeho práva, nemohlo dôjsť k premlčaniu tohto práva žalobcu ako celku, keďže právo žalobcu plynutím času priebežne vzniká.

13. Poukazuje tiež na závery, ku ktorým dospel Ústavný súd Slovenskej republiky v konaní sp. zn. I. ÚS 212/06, v uznesení zo dňa 28.06.2006: „Zodpovedá skutočnosti, že je povinnosťou všeobecných

súdob v situácii, keď právny predpis dovoľuje dvojaký výklad (jeden ústavne konformný a jeden ústavne nekonformný) vykladať právny predpis spôsobom ústavne konformným. Toto právo a zároveň aj povinnosť všeobecných súdob vyplývajúca z čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky sa však nedá použiť vtedy, keď jednoznačné znenie normatívneho textu (i keď sa javí všeobecnému súdu ako ústavne nekonformné) vylučuje jeho interpretáciu iným spôsobom. V takomto prípade totiž odlišné ponímanie normatívneho textu by bolo treba považovať za prejav arbitrárnosti.“

14. V prípade, ak právny predpis - zákon č. 66/2009 Z. z. výslovne neustanovuje spôsob, prípadne formu poskytnutia náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva (článok 11 ods. 4 Základnej listiny práv a slobôd, článok 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, ustanovenia § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka) Okresný súd Skalica ako súd prvej inštancie nebol oprávnený zvoliť takú interpretáciu právneho predpisu, ktorá je ústavne nekonformná, ale bol povinný interpretovať právnu normu spôsobom ústavne konformným. Na podporu argumentácie žalobcu o prípustnosti uplatneného nároku (ako opakujúceho sa plnenia) žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie založil do súdneho spisu kópiu rozsudku Krajského súdu Trnava zo dňa 04.12.2013, v právnej veci vedenej pod sp. zn. 10Co/134/2012.

15. Žiadne ustanovenie zákona č. 66/2009 Z. z. (ako zákona lex specialis), ani iného všeobecného zákona - Občianskeho zákonníka neustanovuje, že náhrada za zriadenie vecného bremena zriadeného zákonom č. 66/2009 Z. z. resp. náhrada za vecné bremeno v zmysle Občianskeho zákonníka má byť výlučne vo forme jednorazovej odplaty (náhrady). Tento záver žalobcu je podporený aj Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.12.2009, v právnej veci sp. zn. III. ÚS 237/09, podľa ktorého: „Na rozdiel od vyvlastnenia, kde môže dôjsť k jednorazovému vyplateniu náhrady, pri nútenom obmedzení možno uvažovať o opakovaných platbách „primeranej náhrady“ počas trvania núteného obmedzenia.“

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky, v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 89/2008, uviedol: „Pre posúdenie uplatneného nároku bolo rozhodujúce, či právna úprava jeho priznanie v žalovanej forme (ako opakujúce plnenie) umožňuje.“ V predmetnej veci (v ktorej súd dospel k tomuto záveru) právna úprava priznanie opakovanej náhrady neumožňovala s odvolaním na ustanovenia zákona o energetike, ktorý umožňoval výlučne jednorazovú náhradu.

17. Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd a judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva pri odňatí vlastníctva priznáva právo na „primeranú náhradu“, pričom otázka proporcionality vyžaduje určiť, či existoval rozumný vzťah medzi použitými prostriedkami a sledovaným účelom alebo, inými slovami, či bola docieľená spravodlivá rovnováha medzi požiadavkami všeobecného záujmu a záujmami jednotlivca. Každý exces v neprospech vyvlastňovaného z tejto spravodlivej rovnováhy znamená porušenie ustanovení čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru. Práve pri dočasnom obmedzení vlastníckeho práva (ku ktorému dochádza v tomto prípade) má priznanie opakovanej náhrady (počas doby dočasného obmedzenia vlastníckeho práva) význam aj vo vzťahu k budúcemu usporiadaniu práv medzi navrhovateľmi a odporcom (napr. aby nedošlo k poskytnutiu duplicitného plnenia v prípade uskutočnenia niektorého z riešení, ktoré predpokladá ustanovenie § 2 ods. 1 a 2 a ustanovenie § 3 ods. 3 zákona č. 66/2009 Z. z.).

18. Obsahom práva zodpovedajúceho vecnému bremenu je držba a užívanie pozemku pod stavbou, pričom vlastník pozemku je povinný strpieť výkon tohto práva do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území. Zákon teda pred zriadením práva vecného bremena preferuje iné spôsoby usporiadania vzájomných vzťahov, toto právo sa realizuje až vtedy, keď sú predošlé možnosti vylúčené. Zákonodarca špecifikoval trvanie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu len všeobecne - do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území, ide teda o zákonom neurčenú dobu, bez jej presného časového ohraničenia.

19. Žalovaný ako orgán verejnej správy (miestnej územnej samosprávy) svojím postupom (nekonaním) do 11.09.2014 šikanóznym spôsobom vykonával svoje právo zodpovedajúce vecnému bremenu na úkor žalobcu, ktorému za užívanie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do dnešného dňa neposkytol:

- žiadnu primeranú odplatu (náhradu) za zriadenie vecného bremena,
- neinicioval začatie pozemkových úprav,
- neponúkol žalobcovi primeranú finančnú náhradu v zmysle ustanovenia § 3 ods. 3 zákona č. 66/2009 Z. z.,

d) neponúkol žalobcovi náhradný pozemok rovnakého druhu v primeranej výmere a bonite v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z.

20. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva každé opatrenie zasahujúce do práva na pokojné užívanie majetku musí nastoliť spravodlivú rovnováhu medzi požiadavkou všeobecného záujmu spoločnosti a potrebou dodržiavania základných práv jednotlivca (Sporrong and Lönnroth v. Sweden, séria A, 1982, č. 52, s. 26, bod 69). Najmä musí existovať rozumný pomer proporcionality medzi použitými prostriedkami a cieľom, ktorý sleduje každé opatrenie pozbavujúce osobu vlastníckeho práva (Pressos Compania Naviera S.A. and Others v. Belgium, séria A, 1995, č. 332, s. 23, bod 38; Case of the Former King of Greece and Others v. Greece. Application 25701/94, s. 22, bod 89). Rovnako aj dosiahnutá rovnováha medzi požiadavkou verejného záujmu a imperatívmi základných práv je narušená, ak by príslušná osoba mala znášať „nerovnovážne bremeno“ (The Holy Monasteries v. Greece, séria A, 1994, č. 301-A, s. 34 - 35, body 70 - 71).

21. Účelom podmienky primeranej náhrady je ochrana vlastníka, ktorý podľa článku 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky nemôže zostať v neistote, akú náhradu dostane ako primeranú za nútené obmedzenie svojho vlastníctva, kedy túto náhradu dostane a či vôbec túto náhradu dostane. Napadnutý rozsudok Okresného súdu Skalica ako súdu prvej inštancie sa preto podľa názoru žalobcu opiera o nesprávne právne aj skutkové závery a nesprávne odôvodnenie.

22. Okresný súd Skalica ako súd prvej inštancie porušil základné právo žalobcu na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom a rozhodnutím - rozsudkom Okresného súdu Skalica zo dňa 20.04.2021, sp. zn. 3C/127/2013.

23. Poukázal na ust. § 123, § 124, § 128 ods. 1, § 151n ods. 1, 151o ods. 1, § 151p ods. 1 OZ, § 1 ods. 1 a § 2 ods. 1, § 3 ods. 1 a § 4 ods. 1 z. č. 66/2009 Z.z..

24. Zákon č. 66/2009 Z. z. je zákonom, ktorý predpokladá ustanovenie § 151o ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka - zriadenie vecného bremena zákonom. Vzhľadom k tomu, že je právnym predpisom, ktorým sa upravujú vlastnícke vzťahy k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obcí a vyšších územných celkov nadobudnutých podľa osobitných predpisov, pričom problém náhrady za nútené obmedzenie vlastníckych práv vlastníkov pozemkov pod stavbami priamo nerieši, avšak v ustanovení § 4 odkazuje na úpravu v ustanoveniach § 151n až § 151p Občianskeho zákonníka, pri riešení otázky náhrady za obmedzenie vlastníckych práv, je potrebné vychádzať z týchto ustanovení.

25. Nie je totiž možné opomenúť, že zákon č. 66/2009 Z. z. poskytnutie náhrady vlastníkovi pozemku pod stavbou v podobe náhradného pozemku podmienil ochotou vlastníka stavby na uzavretie zámennej zmluvy a tiež ďalšou podmienkou, ktorou je existencia pozemku vo vlastníctve vlastníka stavby, súčasťou na zámenu. Až neuplatnenie uvedeného postupu je dôvodom usporiadania pomerov k pozemku pod stavbou v rámci konania o nariadení pozemkových úprav, pričom osobou oprávnenou požiadať o nariadenie pozemkových úprav je len vlastník stavby, kedy sa má prihliadnuť na jeho potreby, pričom aj v rámci nariadených pozemkových úprav sa usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou vykoná buď formou poskytnutia náhradného pozemku v obvode úprav, alebo formou finančnej náhrady, avšak len za kumulatívneho splnenia troch podmienok, ktorými je to, že a/ v obvode pozemkových úprav nie sú pozemky na účely poskytnutia náhrady, b/ ide o pozemok pod stavbou v maximálnej zákonom ustanovenej alebo nižšej výmere a c/ o usporiadanie formou finančnej náhrady požiada vlastník pozemku.

26. Ak potom zákon č. 66/2009 Z. z. nedáva vlastníkovi pozemku žiadnu možnosť domáhať sa usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemkom zaťažených zákonným vecným bremenom a ponecháva ich usporiadanie výlučne na dobrej vôli užívateľovi pozemku, právny záver Okresného súdu Skalica ako súdu prvej inštancie o neexistencii práva vlastníka pozemku na náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva na dobu vopred neurčiteľnú, nemôže byť v súlade nielen s citovanými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, Listinou základných práv a slobôd, ale ani s Ústavou Slovenskej republiky.

27. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že v podanom odvolaní žalobca namieta, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci samej takým spôsobom, že vlastnícke právo žalobcu je len vo forme „holého vlastníctva“ bez reálnych vlastníckych oprávnení a bez akejkoľvek možnosti náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva. Vo viacerých častiach odvolania žalobca zdôrazňoval, že vecné bremeno možno zriadiť len za náhradu, nakoľko zriadenie vecného bremena bez primeranej náhrady by bolo v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky i ďalšími právnymi predpismi. Predmetom súdneho konania pred vydaním napadnutého rozhodnutia však nebola otázka existencie povinnosti náhrady za zriadené vecné bremeno ako takej, ale otázka charakteru tejto náhrady, okamihu vzniku nároku a jeho premlčania.

28. Žalovaný sa v tomto smere naďalej pridržiava svojich predchádzajúcich tvrdení a stotožňuje sa s napadnutým rozsudkom Okresného súdu Skalica sp. zn. 3C/127/2021, podporeným i posledným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/17/2019 zo dňa 30.11.2020, v zmysle ktorého finančná náhrada za vecné bremeno zriadené zákonom č. 66/2009 Z.z. má charakter jednorazovej náhrady a ako majetkové právo sa premlčuje v trojročnej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť okamihom vzniku vecného bremena, t.j. 01.07.2009.

29. Argumentácia žalobcu, že v danom prípade ide o vecné bremeno zriadené na dobu určitú, t.j. obdobie trvania obmedzenia je časovo obmedzené, nezakladá podľa jeho názoru dôvod na priznanie opakovaného plnenia. Možnosť určenia obdobia obmedzenia vlastníka, má podľa jeho názoru vplyv na stanovenie výšky náhrady, nerieši otázku, kedy vzniká právo na túto náhradu.

30. Aj v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení účinnom k 01.07.2009, príloha č. 3, časť F. výpočet všeobecnej hodnoty vecného bremena sa vykoná tak, že:

a) práva spojené s nehnuteľnosťou sa odhadnú tak, že sa zistí výhoda, ktorú tieto práva prinášajú oprávnenému (vlastníkovi) v období jedného roka, a hodnota tejto výhody sa násobí pri právach časovo neobmedzených dvadsiatimi, pri právach časovo obmedzených počtom rokov, počas ktorých má právo ešte trvať, najviac však dvadsiatimi.

b) závädy viaznuce na nehnuteľnosti sa odhadnú podľa hospodárskej ujmy, ktorá vyplýva zo závädy pre zaťaženie (vlastníka). Výpočet sa vykoná kapitalizáciou hospodárskej ujmy (rozdielu budúcich znížených odčerpateľných zdrojov oproti bežným odčerpateľným zdrojom) počas časovo obmedzeného obdobia. Pri stanovení odčerpateľných zdrojov sa postupuje obdobne ako pri stanovení výnosovej hodnoty podľa bodu D.2. Pri závädách neobmedzeného trvania sa vezme za základ výpočtu obdobie dvadsiatich rokov, pri závädách presne obmedzeného trvania toto obdobie.

31. Stanovený postup pre výpočet hodnoty vecného bremena podľa jeho názoru rovnako určuje náhradu za vecné bremeno ako jednorazovú, pričom v prípade, že možno určiť časové obdobie trvania vecného bremena, vychádza sa z neho pri výpočte hodnoty. V prípade, že toto časové obdobie v čase stanovenia hodnoty určiť nemožno, vychádza sa z trvania vecného bremena po dobu neurčitú a pre výpočet sa použije časové obdobie 20 rokov.

32. S argumentáciou žalobcu ohľadom nároku na opakované plnenie sa v žiadnom bode nestotožňuje, samotná skutočnosť, že zákon výslovne neuvádza, že náhrada za zriadené vecné bremeno má byť poskytnutá ako jednorazová, nezakladá nárok žalobcu na ním požadované opakované plnenie. Rovnako sa nestotožňuje s tvrdením, že priznanie práva na jednorazovú náhradu nie je ústavne komfortným výkladom zákona, na rozdiel od práva na opakované plnenie. Ústavnou i zákonnou požiadavkou na náhradu za zriadené vecné bremeno je jej primeranosť, čo pri zohľadnení charakteru vecného bremena - ako práva vlastníka cesty III. triedy užíwanej vo verejnom záujme ako verejná komunikácia je dosiahnuté stanovením jednorazovej náhrady, splatnej okamihom vzniku tohto vecného bremena.

33. Žalobca tiež na podporu svojej argumentácie poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 42/2015, predmetom ktorého bolo preskúmanie ústavnosti niektorých ustanovení zákona č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov. K tomuto nálezu sa Najvyšší súd vyjadril v už spomenutom rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/17/2019 a to v zmysle, že nemožno stotožňovať právnu úpravu zákona č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov a náhradu za vecné bremeno upravené v § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z., keďže upravujú rozličné situácie, ktoré vyjadrujú rôznu

formu obmedzenia v užívaní nehnuteľnosti. Uvedené možno aplikovať i pre prípad vecného bremena zriadeného zákonom č. 66/2009 Z.z..

34. S tvrdením žalobcu, že Okresný súd Skalica napadnutým rozhodnutím obmedzil vlastnícke právo žalobcu bez akejkolvek možnosti náhrady za obmedzenie, absolútne nesúhlasí, nakoľko v predmetnom súdnom konaní i rozhodnutí súd nepoprel právo žalobcu na náhradu za zriadené vecné bremeno, ale konštatoval, že žalobca si svoj nárok na zaplatenie náhrady uplatnil až po uplynutí premlčacej doby a preto súd na základe vznesenej námietky premlčania žalobu zamietol.

35. Nad rámec uvedeného poukazuje i na skutočnosť, že nárok žalobcu z titulu obmedzenia jeho vlastníckeho práva k dotknutému pozemku z dôvodu, že je na ňom postavená verejná komunikácia, bol uspokojený i v rámci pozemkových úprav. Preto jeho tvrdenie o obmedzení jeho vlastníckeho práva bez akejkolvek náhrady považuje za neopodstatnené.

36. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti nasvedčujúce tomu, že konanie pred súdom prvej inštancie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rovnako nepreukázal, k akým nesprávnym skutkovým zisteniam súd dospel na základe vykonaného dokazovania.

37. Žalovaný sa v celom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozhodnutím Okresného súdu Skalica sp. zn. 3C/127/2013, má za to, že súd vec správne právne posúdil a navrhuje, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

38. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Zopakoval argumentáciu uvedenú v odvolaní. Uviedol, že s tvrdeniami a závermi žalovaného nemožno súhlasiť, tieto nezohľadňujú skutkový ani právny stav veci. Namietá proti tvrdeniu žalovaného o tom, že žalobca neuviedol skutočnosti, týkajúce sa väd konania, resp. rozhodnutia súdu prvej inštancie. Z vykonaného dokazovania v konaní pred Okresným súdom Skalica ako súdom prvej inštancie vyplýva, že žalobný návrh žalobcu je v celom rozsahu dôvodný, procesná obrana zo strany žalovaného (pozn. ktorú opakovane uviedol aj vo svojom vyjadrení zo dňa 24.06.2021 k odvolaniu žalobcu) a jeho námietky sú nedôvodné a právne nepodložené.

39. Okresný súd Skalica ako súd prvej inštancie postupoval v rozpore so skutkovým aj právnym stavom veci, keď v celom rozsahu zamietol žalobu žalobcu a žalobcu zaviazal povinnosťou nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100%.

40. Na rozdiel od „primeranej náhrady“, ktorá sa pri vyvlastnení poskytuje spravidla jednorazovo, pri nútenom obmedzení vlastníckeho práva možno uvažovať o pravidelných platbách „primeranej náhrady“ počas trvania núteného obmedzenia. V oboch prípadoch, pri vyvlastnení aj pri nútenom obmedzení vlastníckych práv, však dôjde k zásahu, ktorý bude v súlade s Ústavou SR len vtedy, ak sa splní účel poskytnutia „primeranej náhrady“. Opakovane rozporuje právne posúdenie veci súdom prvej inštancie a tiež rovnakú „argumentáciu“ žalovaného o tom, že náhrada za vecné bremeno má byť jednorazového charakteru, že nárok na túto náhradu vznikol ku dňu 01.07.2009 a že týmto dňom začala plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorá sa skončila vlastníčkovi pozemku dňa 01.07.2012.

41. Žalobca má nárok na priznanie primeranej tzv. opakovanej náhrady za obdobie časovo obmedzeného (t. j. dočasného) trvania obmedzenia jeho vlastníckeho práva. Nakoľko žalobca má právo na priznanie primeranej tzv. opakovanej náhrady za obdobie časovo obmedzeného (t. j. dočasného) trvania obmedzenia jeho vlastníckeho práva, nemohlo dôjsť k premlčaniu tohto práva žalobcu ako celku, keďže právo žalobcu plynutím času priebežne vzniká.

42. Žalovaný opomenul skutočnosť, že zákon č. 66/2009 Z. z. druh (charakter) náhrady vôbec neupravuje, nedefinuje. V odvolaní žalobcu poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. I. ÚS 212/06, v uznesení zo dňa 28.06.2006. V plnom rozsahu sa pridrižiava odôvodnenia rozsudku Krajského súdu Trnava zo dňa 04.12.2013, v právnej veci vedenej pod sp. zn. 10Co/134/2012. Závery a tvrdenia žalobcu potvrdzuje aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.12.2009, v právnej veci sp. zn. III. ÚS 237/09, podľa ktorého: „Na rozdiel od vyvlastnenia, kde môže dôjsť k jednorazovému vyplateniu náhrady, pri nútenom obmedzení možno uvažovať o opakovaných platbách „primeranej náhrady“ počas trvania núteného obmedzenia.“ Ďalej Najvyšší súd

Slovenskej republiky, v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 89/2008, uviedol: „Pre posúdenie uplatneného nároku bolo rozhodujúce, či právna úprava jeho priznanie v žalovanej forme (ako opakujúce plnenie) umožňuje.“ V predmetnej veci (v ktorej súd dospel k tomuto záveru) právna úprava priznanie opakovanej náhrady neumožňovala s odvolaním na ustanovenia zákona o energetike, ktorý umožňoval výlučne jednorazovú náhradu. Poukázal na to, že obsahom práva zodpovedajúceho vecnému bremenu je držba a užívanie pozemku pod stavbou, pričom vlastník pozemku je povinný strieť výkon tohto práva do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území.

43. Skutkové aj právne závery uvedené v rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 20.04.2021, sp. zn. 3C/127/2013, ako súdu prvej inštancie, nie sú riadne odôvodnené, sú arbitrárne, ďalej sú z ústavného hľadiska neudržateľné a nezdôvodniteľné a preto majú za následok porušenie základných práv a slobôd žalobcu ako strany sporu. Právne závery súdu prvej inštancie, ktoré prevzal do svojho vyjadrenia aj žalovaný, sú nesprávne, nakoľko podľa nich žalobcovi nevznikol nárok na náhradu za nútené obmedzenie jeho vlastníckeho práva k pozemku za obdobie od 08.04.2010 do 11.09.2014, pričom po uvedení dobu žalobca nemohol svoj pozemok žiadnym spôsobom užívať, ani brať z neho žiadne úžitky, ktoré by mu ako vlastníkovi nehnuteľnosti prináležali (podľa ustanovenia § 123 Občianskeho zákonníka).

44. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že po dôkladnom preštudovaní vyjadrenia žalobcu zo dňa 06.09.2021 žalovaný dospel k záveru, že žalobca neuvádza žiadne nové tvrdenia a skutočnosti ani právnu argumentáciu, preto žalovaný naďalej zotrváva na svojich predchádzajúcich vyjadreniach prednesených na pojednávaniach ako i v predchádzajúcich písomných vyjadreniach.

45. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny.

46. Predmetom konania bola (po pripustení zmeny žaloby) žaloba žalobcu na zaplatenie 3.444,21 eur za užívanie častí nehnuteľností za obdobie od 08.04.2010 do 11.09.2014 z titulu náhrady za zriadenie zákonného vecného bremena, nehnuteľnosti o celkovej výmere 777 m², a to časti pozemku parcela registra „E“ evidovaná na mape určeného operátu parc. č. 5268/3 - trvalé trávne porasty o celkovej výmere 9295 m², nachádzajúcej sa v obci X., zapísanej v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom Skalica, na Liste vlastníctva č. XXXX, pre okres Skalica, obec a katastrálne územie X. a časti pozemku parcela registra „E“ evidovaná na mape určeného operátu parc. č. 5269/3 - orná pôda o celkovej výmere 36.335 m², nachádzajúcej sa v obci X., zapísanej v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom Skalica, na Liste vlastníctva č. XXXX, pre okres Skalica, obec a katastrálne územie X. (ďalej len ako „predmetné nehnuteľnosti“), v podielovom spoluvlastníctve žalobcu s veľkosťou podielu 1/9 z celku, spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,025% denne zo sumy 2,13 eur za každý začatý kalendárny deň omeškania od 08.04.2010 až do zaplatenia. Žalobca v písomnom podaní zo dňa 13.04.2021 (č.l. 433) označenom ako upresnenie (zmena) petitu žaloby uviedol, že sa domáha zaplatenia sumy 3.444,21 eur za užívanie častí nehnuteľností za obdobie od 08.04.2010 do 11.09.2014 spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,025% denne zo sumy 2,13 eur za každý začatý kalendárny deň omeškania od 8.4.2010 do 11.09.2014.

47. S prihliadnutím na obsah podaného odvolania, predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol správne, ak žalobcu v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 0,025% denne zo sumy 2,13 eur za každý začatý kalendárny deň omeškania od 12.09.2014 do zaplatenia zastavil a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

48. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na

vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite aj odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia konajúceho súdu prvej inštancie a v podrobnostiach naň poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Nakoľko tu však bol i nesúhlas žalobcu s takýmito dôvodmi, a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami, pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

49. Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

50. Predmetom konania je náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku zriadeného zákonom č. 66/2009 Z.z.. V prejednávanej veci nebolo spochybňované právo žalovaného užívať predmetný pozemok na základe práva vecného bremena zriadeného zákonom č. 66/2009 Z.z.. Úlohou súdu v predmetnej veci však bolo posúdiť, či za obmedzenie vlastníckeho práva žalobcovi za ním stanovené obdobie patrí náhrada.

51. Podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy SR, každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje (1). Vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu (4).

52. Podľa § 123 OZ, vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

53. Podľa § 124 OZ, všetci vlastníci majú rovnaké práva a povinnosti a poskytuje sa im rovnaká právna ochrana.

54. Podľa § 128 ods. 1 a 2 OZ, vlastník je povinný strpieť, aby v stave núdze alebo v naliehavom verejnom záujme bola na nevyhnutnú dobu v nevyhnutnej miere a za náhradu použitá jeho vec, ak účel nemožno dosiahnuť inak (1). Vo verejnom záujme možno vec vyvlastniť alebo vlastnícke právo obmedziť, ak účel nemožno dosiahnuť inak, a to len na základe zákona, len na tento účel a za náhradu (2).

55. Podľa § 151n ods. 1 vety prvej OZ, vecné bremená obmedzujú vlastníka nehnuteľnej veci v prospech niekoho iného tak, že je povinný niečo trpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať.

56. Podľa § 151o ods. 1 vety prvej OZ, vecné bremená vznikajú písomnou zmluvou, na základe závetu v spojení s výsledkami konania o dedičstve, schválenou dohodou dedičov, rozhodnutím príslušného orgánu alebo zo zákona.

57. Podľa § 151p ods. 1 vety prvej OZ, vecné bremená zanikajú rozhodnutím príslušného orgánu alebo zo zákona.

58. Podľa čl. I § 1 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z., tento zákon upravuje usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov, vrátane príľahlej plochy, ktorá svojím umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou (ďalej len „pozemok pod stavbou“).

59. Podľa čl. I § 2 ods. 1, 2 a ods. 3 zákona č. 66/2009 Z.z., obec alebo vyšší územný celok, ktorý sa stal podľa osobitných predpisov vlastníkom stavby prechodom z vlastníctva štátu bez majetkovoprávneho usporiadania vlastníctva k pozemkom (ďalej len „vlastník stavby“), môže poskytnúť zámennou zmluvou vlastníkovi pozemku pod stavbou náhradný pozemok, ktorý je v jeho vlastníctve. Náhradný pozemok v primeranej výmere, bonite a rovnakého druhu, ako bol pôvodne pozemok pred zastavaním, poskytne vlastník stavby v tom istom katastrálnom území. Ak územie obce tvorí viac katastrálnych území,

náhradný pozemok sa poskytne v rámci územia obce (1). Ak sa neuplatní postup podľa odseku 1, usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou sa vykoná v konaní o nariadení pozemkových úprav podľa osobitného predpisu (2). Ak bol v katastrálnom území do účinnosti tohto zákona schválený projekt pozemkových úprav, usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou sa vykoná formou jednoduchých pozemkových úprav (3).

60. Podľa čl. I § 3 ods. 1, 3 a 4 zákona č. 66/2009 Z.z., konanie o nariadení pozemkových úprav z dôvodu usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou podľa tohto zákona sa začína na žiadosť vlastníka stavby. Pri usporiadaní vlastníckych vzťahov k pozemkom podľa tohto zákona sa prihliada na potreby vlastníka stavby (1). Usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou sa vykoná formou poskytnutia náhradného pozemku v obvode pozemkových úprav v tom istom katastrálnom území, a ak územie obce tvorí viac katastrálnych území, náhradný pozemok sa poskytne v rámci územia obce, v primeranej výmere, bonite a rovnakého druhu, ako bol pôvodne pozemok pred zastavaním, alebo formou finančnej náhrady, ak a/ v obvode pozemkových úprav nie sú pozemky na účely poskytnutia náhrady, b/ ide o pozemok pod stavbou vo výmere do 400 m², c/ o to požiada vlastník pozemku (3). Pri poskytovaní náhradných pozemkov správca prihliada na potreby poskytnutia náhrad podľa osobitného predpisu (4).

61. Napokon podľa čl. I § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 66/2009 Z.z., ak nemá vlastník stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok. Podkladom na vykonanie záznamu o vzniku vecného bremena v katastri nehnuteľností je súpis nehnuteľností, ku ktorým vzniklo v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu (1). Vlastník pozemku pod stavbou je povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území (2).

62. Podľa čl. 11 ods. 1 a 4 Listiny základných práv a slobôd, každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje (1). Vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné len vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za náhradu (4).

63. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že zákon č. 66/2009 Z.z. je zákonom, ktorý predpokladá ustanovenie § 151o ods. 1 veta prvá OZ - zriadenie vecného bremena zákonom. Vzhľadom k tomu, že je predpisom, ktorým sa upravujú vlastnícke vzťahy k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obcí a vyšších územných celkov nadobudnutých podľa osobitných predpisov, pričom problém náhrady za nútené obmedzenie vlastníckych práv vlastníkov pozemkov pod stavbami priamo nerieši, avšak v ustanovení § 4 odkazuje na úpravu v ustanoveniach § 151n až § 151p OZ., pri riešení otázky náhrady za obmedzenie vlastníckych práv, je potrebné z týchto ustanovení vychádzať. Nie je totiž možné opomenúť, že zákon č. 66/2009 Z.z. poskytnutie náhrady vlastníkovi pozemku pod stavbou v podobe náhradného pozemku podmienil ochotou vlastníka stavby na uzavretie zámennej zmluvy a tiež ďalšou podmienkou, ktorou je existencia pozemku vo vlastníctve vlastníka stavby, súčasťou na zámenu. Až neuplatnenie uvedeného postupu je dôvodom usporiadania pomerov k pozemku pod stavbou v rámci konania o nariadení pozemkových úprav, pričom osobou oprávnenou požiadať o nariadenie pozemkových úprav je len vlastník stavby, kedy sa má prihliadnuť na jeho potreby, pričom aj v rámci nariadených pozemkových úprav sa usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou vykoná buď formou poskytnutia náhradného pozemku v obvode úprav, alebo formou finančnej náhrady, avšak len za kumulatívneho splnenia troch podmienok, ktorými je to, že a/ v obvode pozemkových úprav nie sú pozemky na účely poskytnutia náhrady, b/ ide o pozemok pod stavbou v maximálnej zákonom ustanovenej alebo nižšej výmere a c/ o usporiadanie formou finančnej náhrady požiada vlastník pozemku.

64. Správnym bol záver súdu prvej inštancie o nároku žalobcu na náhradu za vecné bremeno za užívanie pozemku, a to časti pozemku parcela registra „E“ evidovaná na mape určeného operátu parc. č. 5268/3 - trvalé trávne porasty o celkovej výmere 9295 m², nachádzajúcej sa v obci X., zapísanej v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom Skalica, na Liste vlastníctva č. XXXX, pre okres Skalica, obec a katastrálne územie X. a časti pozemku parcela registra „E“ evidovaná na mape určeného operátu parc.

č. 5269/3 - orná pôda o celkovej výmere 36.335 m², nachádzajúcej sa v obci X., zapísanej v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom Skalica, na Liste vlastníctva č. XXXX, pre okres Skalica, obec a katastrálne územie X. a zároveň aj záver o jeho premlčaní. Spornou bola otázka, či žalobca má nárok na jednorazovú odplatu resp. opakujúce sa plnenie za vecné bremeno užívania pozemku. Aj keď zákon č. 66/2009 Z.z. neuvádza, že vecné bremená vzniknuté podľa § 4 ods. 1 vznikajú za náhradu, je potrebné vychádzať z čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd. Finančná náhrada za vecné bremeno je majetkovým právom, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva a je nepochybne jednorazová (nemá charakter opakujúceho sa plnenia) a právo na ňu má len vlastník zaťaženého pozemku, ktorý nehnuteľnosť vlastnil v čase vzniku vecného bremena, t.j. k 1. júlu 2009, teda v prejednávanej veci aj žalobca.

65. V tejto súvislosti odvolací súd taktiež dáva do pozornosti rozhodnutie NS SR sp. zn. 8Cdo/17/2019 zo dňa 30.11.2020, ktorý bol i predmetom prieskumu Ústavným súdom. Z jeho záverov jednoznačne vyplýva, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. vzniká ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona.

66. Z posúdenia nárokov obdobných žalobcom ako jednorazovej náhrady vychádzajú aj viaceré rozhodnutia odvolacích senátov tunajšieho súdu, napr. rozsudok KS v Trnave sp. zn. 26Co 275/2017 z 10.03.2021, kde uviedol „Odvolací súd teda s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. novembra 2020, sp. zn. 8Cdo/17/2019 uzatvára, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. vzniká ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona. Odvolací súd na odôvodnenia tohto záveru preberá nižšie uvedené časti z odôvodnenia vyššie citovaného uznesenia NS SR. Obdobne i rozhodnutie KS v Trnave sp. zn. 23 Co 411/2017 z 26.11.2018.

67. Ústavný súd vo svojom rozhodnutí III. ÚS 340/2021 uviedol, že zákon č. 66/2009 Z. z. rieši problematiku zastavaných pozemkov tak, že tieto pozemky za náhradu spočívajúcu v pridelení náhradného pozemku nadobudne či už obec alebo vyšší územný celok. Zákon č. 66/2009 Z. z. však nerieši celkom nové právne vzťahy. Jeho prijatie bolo ďalším krokom vysporiadania sa s tým, že pozemky vo vlastníctve súkromných osôb boli pred rokom 1989 zastavané bez ich riadneho vyvlastnenia. Už predtým novelou stavebného zákona č. 199/1995 Z. z. bolo ustanoveniami § 141 ods. 4 a 5 umožnené vyvlastnenie tých pozemkov, ktoré boli zastavané stavbami obcí (predtým národných výborov) a štátu a ktoré boli povolené podľa platných právnych predpisov. Možnosť tohto vyvlastnenia bolo ohraničená koncom roka 2000. Ako uvádza dôvodová správa zákona č. 66/2009 Z. z., obce toto ustanovenie nevyužívali vzhľadom na zdĺhavý proces dodatočného vyvlastnenia.

68. Zákon č. 66/2009 Z. z. vychádza z uvedenia si nevyhnutnosti definitívneho vyriešenia, no na čas stanovuje, že ak vlastník stavby nemá pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou dňom účinnosti zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Zákon ďalej stanovuje, že obsahom tohto práva obce a vyššieho územného celku je držba a užívanie pozemku pod stavbou vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby s tým, že vlastník pozemku pod stavbou je povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do vykonania pozemkových úprav.

69. Ako ďalej uviedol, zákon č. 66/2009 Z. z., na základe ktorého sa sťažovatelia domáhali opakovanej náhrady, mlčí v tom, že by sťažovatelia mali mať či už jednorazovú alebo opakovanú náhradu za zriadenie vecného bremena. Záver, že im nemožno priznať opakovanú náhradu za zriadenie vecného bremena, preto nemožno považovať za svojvoľný alebo arbitrárny, keďže sťažovateľmi uplatnený nárok nemá žiaden výslovný zákonný podklad. Nejde o vylúčenie zákonom predpokladaného následku, a preto v prípade napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov nemožno dospieť k záveru, že by boli porušením práva sťažovateľov podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru alebo obsahovo zhodného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Napadnuté rozhodnutia dospeli k záveru, ktorý nie je výsledkom zjavnej skutkovej alebo právnej chyby (obdobne III. ÚS 68/2019).

70. Vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 20 ods. 4 Ústavy sa tiež vyjadril. Uviedol, že k tomu treba uviesť, že obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku sťažovateľov má osobitný charakter, ktorý vyplýva z toho, že k jeho faktickému obmedzeniu nedošlo na základe zákona č. 66/2009 Z. z., ale v súvislosti

s výstavbou cesty v období pred rokom 1989. Ako bolo už uvedené, zákon č. 66/2009 Z. z. je len ďalší spôsob, ktorým zákonodarca zmierňuje následky osobitnej majetkovej krivdy, ktorá nespočívala v účinnom právnom odňatí vlastníckeho práva, ale v jeho rozsiahlom faktickom obmedzení stavbou verejnoprospešného zariadenia bez toho, aby došlo k vyvlastneniu vlastníckeho práva predchodcov sťažovateľov. Následok tohto legislatívneho riešenia nemožno obmedziť len na konštatovanie toho, že sťažovateľom súdnym výkladom zákona č. 66/2009 Z. z. nebol priznaný nárok na opakovanú náhradu za zriadenie vecného bremena. Tento zásah treba vnímať s ohľadom na to, že sťažovatelia sa svojich vlastníckych práv v súvislosti s neoprávnenou stavbou mohli domáhať už pred prijatím zákona č. 66/2009 Z. z. a rovnako sa mohli v premlčacej dobe domáhať priznania jednorazovej náhrady za „dodatočné“ zriadenie vecného bremena. Okrem toho sťažovateľom v súvislosti s ich vlastníckym právom zostáva zachovaný nárok na to, že definitívnym riešením historicky podmieneného, pôvodne faktického a po prijatí zákona č. 66/2009 Z. z. aj právneho obmedzenia ich vlastníckeho práva bude poskytnutie náhradného pozemku v procese pozemkových úprav tak, ako to predpokladá zákon č. 66/2009 Z. z..

71. Vzhľadom na to, že sťažovatelia mali v rámci vývoja právnej úpravy viaceré efektívne možnosti dosiahnutia náhrady za obmedzenie ich vlastníckeho práva, ku ktorému fakticky došlo ešte v období pred rokom 1989, a na strane druhej stále má dôjsť k tomu, že im bude poskytnutá náhrada, nemožno dospieť k záveru, že by právny názor všeobecných súdov vytvoril taký stav, ktorý by bolo možné považovať za zásah do ich základného práva podľa čl. 20 ods. 4 Ústavy. Zriadenie vecného bremena zákonom č. 66/2009 Z. z. nemožno samo osebe považovať za vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva bez primeranej náhrady, ak všeobecné súdy dospeli k záveru, že sťažovatelia sa mohli úspešne domôcť primeranej náhrady vo forme jednorazovej, no premlčaniu podliehajúcej náhrady za zriadenie vecného bremena.

72. Z vyššie uvedeného vyplýva jednoznačný záver o tom, že žalobcovi prináležala jednorazová finančná náhrada.

73. Zároveň odvolací súd uvádza, že námietka premlčania vznesená žalovaným je dôvodná, keďže právo na náhradu bolo objektívne možné uplatniť už 1. júla 2009, teda v okamihu účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z. a podľa § 101 Občianskeho zákonníka sa toto právo premlčalo najneskôr 1. júla 2012. Ak teda žalobca podal žalobu dňa 16.04.2013, uplatnil si nárok oneskorene a vzhľadom na vznesenú námietku premlčania, na ktorú súd musel prihliadnuť, súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, ak žalobu zamietol. Na uvedenom nemení nič na tom, že si neuplatňoval jednorazovú finančnú náhradu.

74. Najvyšší súd Slovenskej republiky už niekoľkokrát vo svojich rozhodnutiach podal výklad pojmu judikatúra a ustálená rozhodovacia prax. Za judikatúru v našom právnom prostredí je možné považovať len rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, pričom v právnom prostredí Slovenskej republiky sa prioritne akceptuje ako forma precedensu judikát vo forme publikovanej právnej vety v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

75. Výkladom pojmu „ustálená rozhodovacia prax“ sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal aj vo svojom rozhodnutí zo 6. marca 2017 sp. zn. 3 Cdo 6/2017 v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky v bode 26.1. uviedol, že: „Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu“ je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali.“

76. Výskyt rozdielných rozhodnutí v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva (viď napr. nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 51/2014). Pokiaľ súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy (III. ÚS 192/06). Právna istota spolu s požiadavkou ochrany legitímnych

očakávaní principiálne neznamená právo účastníka konania na rovnaké právne posúdenie jeho veci. Nesporne však znamená právo na vysvetlenie dôvodov, pre ktoré sa konajúci orgán verejnej moci od stabilného, doteraz zastávaného právneho názoru odchyľuje (III. ÚS 51/2014). (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 153/2018).

77. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva požiadavky právnej istoty a legitímneho očakávania nezahŕňa právo na ustálenú judikatúru (Unédic proti Francúzsku, č. 20153/04). Uviedol tiež, že názorová nejednotnosť medzi súdmi je svojou povahou dôsledkom, ktorý je vlastný každému súdnemu systému (Zielinski a Pradal & Gonzales a ďalší proti Francúzsku č. 24846/94). Judikatúra nemôže byť bez vývoja a nie je vylúčené, aby (a to i pri nezmenenej právnej úprave) bola nielen doplňovaná o nové interpretačné závery, ale aj menená (nález Ústavného súdu Českej republiky z 20. júna 2007 sp. zn. III. ÚS 117/07). Tento jav je do značnej miery prirodzený, pretože odráža skutočnosť, že proces interpretácie a aplikácie práva nie je statický, ale dynamický, a súdy, poctivo hľadajúce najsprávnejšie a najspravodlivejšie riešenie rozhodovaných prípadov, môžu neskôr dospieť k presvedčeniu, že riešenie, ktoré zvolili skôr, nie je z celého radu dôvodov optimálne (stanovisko pléna Ústavného súdu Českej republiky z 25.11.2014 sp. zn. Pl. ÚS-st. 39/14). Neexistuje a nemôže existovať žiadna garancia proti zmene judikatúry ako takej. I keď nenastane zmena spoločenských pomerov, v právnej oblasti dochádza k neustálemu vývoju a justičné orgány musia mať možnosť, ktorá plynie priamo z viazanosti sudcu zákonom, doterajší, na základe novo získaných poznatkov nesprávny právny názor zvrátiť, resp. prekonať (nález ÚS ČR z 12.12.2013 sp. zn. III. ÚS 3221/11).

78. Ako je však už vyššie uvedené napr. i v rozhodnutí Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26 Co 275/2017 z 10.03.2021 v danej otázke už je ustálená súdna prax o jednorazovej odplate za zákonné vecné bremeno užívania nehnuteľnosti, z ktorej odvolací súd i vychádzal.

79. Žalobca napadol rozsudok súdu prvej inštancie i čo do výroku I., kde bolo konanie zastavené, avšak bez bližšieho zdôvodnenia. Späťvzatie žaloby je jednostranným procesným úkonom účastníka konania, pričom jeho účinky nastávajú v okamihu, keď sa dostane do dispozície adresáta, t.j. súdu. V prípade, ak sa tak stane, nie je možné späťvzatie žaloby vziať ďalším úkonom späť. Každý procesný úkon je potrebné posudzovať z objektívneho hľadiska, teda podľa toho, ako sa navonok prejavuje, pričom vnútorný rozpor medzi tým, čo účastník zamýšľal a tým, čo skutočne navonok prejavil, nezbavuje procesný úkon účinkov, ktoré s týmto prejavom vôle procesné právo spája.

80. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca upresnil petit svojim podaním zo dňa 13.04.2021, kde zobral žalobu v časti príslušenstva (úrok z omeškania vo výške 0.025% denne zo sumy 2,13 eur za každý začatý kalendárny deň omeškania od 12.09.2014 do zaplatenia späť), s ktorým žalovaný na pojednávaní dňa 20.04.2021 vyslovil súhlas. Nakoľko súd prvej inštancie postupoval v zmysle ust. § 145 ods. 2 CSP, pričom žalobca výslovne neuviedol v čom bol postup súdu prvej inštancie nesprávny, o zastavení konania v časti príslušenstva rozhodol vecne správne.

81. Žalobca podľa názoru odvolacieho súdu nedôvodne namietal v odvolaní porušenie práva na spravodlivý proces v dôsledku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a arbitrárnosť rozhodnutia. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nedospel k rovnakému záveru. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami tej - ktorej strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

82. Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016).

83. Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť závažné nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Odvolacia námietka žalobcu, preto nemohla obstať.

84. K arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd poukazuje na to, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23.2.2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

85. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. Podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

86. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

87. Žalovaný bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a vznikol mu nárok na náhradu trov konania s tým, že o nároku rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď nevidel dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by žalovanému náhradu trov konania výnimočne nepriznal a o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

88. K prijatiu tohto rozhodnutia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).